

ภาพรวมของวิทยานิพนธ์ไทยที่ศึกษาเรื่องคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ระหว่าง พ.ศ. 2528-2556

นียา บิลยะแม¹ และ สุเมตตา ประสาทแก้ว²

¹สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

²สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

บทคัดย่อ

บทความปริทัศน์เรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาวิทยานิพนธ์ไทยที่ศึกษาเรื่องคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ช่วง พ.ศ. 2528-2556 ใน 2 ประเด็น ได้แก่ แนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยและผลการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยปรากฏ 4 ลักษณะ ได้แก่ การศึกษาเชิงทฤษฎี การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ การศึกษาเชิงพัฒนาการ และการศึกษาเชิงประยุกต์ ส่วนผลการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยปรากฏ 2 ลักษณะ ได้แก่ ผลการศึกษาวิธีการยืมคำมาใช้พบ 5 ลักษณะ ประกอบด้วย การทับศัพท์ การแปลศัพท์ การบัญญัติศัพท์ วิธีการสร้างคำโดยการประกอบโครงสร้างของคำเข้าด้วยกัน และการเปลี่ยนแปลงความหมาย รวมทั้งผลการศึกษาการจัดหมวดหมู่ทางความหมายของคำยืมพบ 4 ลักษณะ ประกอบด้วย ด้านธรรมชาติ ด้านมนุษย์และพฤติกรรมของมนุษย์ ด้านสติปัญญา อารมณ์ ความรู้สึก และคุณค่า และด้านความสัมพันธ์ของบุคคล ผลการศึกษาช่วยให้เห็นทิศทางการทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยตลอดห้วงเวลาที่ผ่านมามาอย่างชัดเจนขึ้น

คำสำคัญ: คำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

Overview of Thai Theses on Loanwords in the Thai Language from 1985-2013

Niya Bilyamae¹ and Sumedta Prasatkaew²

¹ Department of Thai Faculty of Humanities and Social Sciences Thaksin University.

² Department of Thai Faculty of Humanities and Social Sciences Yala Rajabhat University.

Abstract

This review article aims to examine Thai theses on loanwords in the Thai language from 1985-2013 in two dimensions, including research aspects and research results on loanwords in the Thai language. Findings revealed four aspects of loanword research in the Thai language, including the theoretical aspect, the comparison aspect, the evolution aspect, and the application aspect. The research results on loanwords in the Thai language presented two study categories, including five aspects of methods for word-loaning: transliteration, translation, neologism, words building by combining word structures, and meaning modification; and four aspects of loanword classification: nature; human and behaviors; intelligence, emotion, and values; and interpersonal relationship. The results offered a projection of the past thesis direction on loanwords in the Thai language.

Keyword: Loanwords in the Thai language

1. บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์กำหนดขึ้น เพื่อใช้สื่อความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความหมายที่แสดงออกมาจะบ่งบอกความรู้สึกนึกคิดของผู้ใช้ภาษา บ่งบอกสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ และบ่งบอกสภาพวิถีชีวิตของคนในสังคมหนึ่ง ๆ ผ่านการใช้ภาษา เมื่อคนในสังคมมีการติดต่อสื่อสารย่อมส่งผลกับการแลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรมระหว่างกัน โดยสังคมไทยมีการรับภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศเข้ามาผสมผสานกับภาษาไทย จึงเกิดการยืมภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย ทำให้ภาษาไทยมีคลังศัพท์และรูปแบบการใช้ภาษาเพิ่มขึ้น

การยืมภาษาต่างประเทศนับเป็นลักษณะพื้นฐานของทุกภาษาที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับชาติอื่น ๆ แล้วเกิดการลู่อุ้เข้าหากันของภาษา ดังที่ ปรีชา ทิชีนพงศ์ (2523, น. 90) กล่าวว่า การยืมคำเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของภาษา ช่วยให้ภาษาเจริญงอกงาม มีคำใช้มากขึ้น และสื่อความหมายชัดเจนขึ้น ภาษาไทยก็มีการยืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้เช่นเดียวกับภาษาอื่น ๆ สอดคล้องกับที่ วิจิตรรา แสงพลสิทธิ์ (2524, น. 6) แสดงความเห็นว่ ภาษาแต่ละภาษามักมีคำยืมเข้ามาปะปน เพราะภาษาสื่อความคิดของมนุษย์ ตลอดจนยังเป็นวัฒนธรรมที่มีการถ่ายทอดและยืมภาษากันได้ ทำให้ภาษามีคำใช้อย่างหลากหลายและสะดวกต่อการสื่อความหมาย การยืมคำภาษาต่างประเทศจึงสะท้อนพัฒนาการด้านการใช้ภาษา

การใช้ภาษาไทยตั้งแต่อดีตจวบจนปัจจุบันมีการยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้ร่วมกับภาษาไทยเป็นจำนวนมาก เช่นที่ปรากฏในงานวิจัยของไทรงาม ประมวลศิลป์ชัย (2535, น. 135-139) เรื่องวัฒนธรรมภาษาของคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 พบว่า ในภาษาไทยมีคำยืมจากภาษาต่างประเทศมากถึง 15 ภาษา ประกอบด้วย ภาษาบาลี 2,172 คำ ภาษาสันสกฤต 1,524 คำ ภาษาบาลี-สันสกฤต 1,340 คำ ภาษาอังกฤษ 488 คำ ภาษาเขมร 381 คำ ภาษาชวา 135 คำ ภาษาจีน 110 คำ ภาษาฝรั่งเศส 14 คำ ภาษามลายู 13 คำ ภาษาตะเลง 11 คำ ภาษาฮินดี 5 คำ ภาษาญี่ปุ่น 3 คำ ภาษาเบงกอลี 3 คำ ภาษาญวน 1 คำ และภาษาละติน 1 คำ

เนื่องด้วยสังคมไทยเป็นสังคมค่อนข้างเปิด มีการรับวิทยาการและศาสตร์จากต่างประเทศอย่างไม่มีขีดจำกัด จะเห็นว่าปรากฏหนังสือศัพท์บัญญัติแทบทุกสาขาวิชาตีพิมพ์เผยแพร่และมีการบรรจุศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สะท้อนว่คำยืมภาษาต่างประเทศเข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาไทยเป็นอย่างมาก ทำให้ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มีนิสิตนักศึกษาสนใจเรื่องคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย แล้วนำประเด็นต่าง ๆ มาศึกษาเป็นวิทยานิพนธ์หลายแนวทาง เช่น ศึกษาลักษณะของคำยืม ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคำยืม ศึกษาการจัดหมวดหมู่ของคำยืม เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาวิทยานิพนธ์ไทยในช่วง พ.ศ. 2528-2556 เพื่อหาคำตอบว่าการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยทั้งระดับมหำบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิตที่ถือว่เป็นการนำคำยืมภาษาต่างประเทศมาศึกษาอย่างเป็นทางการและวิเคราะห์อย่างละเอียดรอบด้าน มีแนวทางการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทยในลักษณะเช่นใดและปรากฏผลการศึกษาอย่างไร เพื่อเป็น

ประโยชน์แก่นิสิตนักศึกษาได้นำผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแนวทางคิดค้นประเด็นวิจัยใหม่ ๆ ต่อยอด
การศึกษาด้านภาษาไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทั้งนี้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษาดังนี้

- 1) วิเคราะห์แนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ไทยระดับ
บัณฑิตศึกษาระหว่าง พ.ศ. 2528-2556
- 2) วิเคราะห์ผลการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ไทยระดับ
บัณฑิตศึกษาระหว่าง พ.ศ. 2528-2556

2. วิธีดำเนินการศึกษา

ผู้ศึกษาได้สำรวจและรวบรวมวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศใน
ภาษาไทยของนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสภาภาษาไทย สาขาการสอนภาษาไทย สาขาจารึกภาษาไทย
สาขาภาษาศาสตร์ และสาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ จากหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต หลักสูตรศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต หลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต หลักสูตรอักษรศาสตร
ดุษฎีบัณฑิต และหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเป็นจำนวนทั้งสิ้น 11 แห่ง ได้แก่
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยทักษิณ
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จากฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
ที่ให้บริการสืบค้นข้อมูลวิทยานิพนธ์จำนวน 1 แหล่ง ได้แก่ โครงการเครือข่ายห้องสมุดแห่งประเทศไทย
(ThaiLIS-Thai Library Integrated System) ตั้งแต่ พ.ศ. 2528-2556 เพื่อวิเคราะห์ภาพรวมการศึกษาคำยืม
ภาษาต่างประเทศในภาษาไทยในรอบ 30 ปี จำนวนทั้งสิ้น 43 เรื่อง ซึ่งได้นำบทคัดย่อ สรุปผล และ
อภิปรายผลมาประมวลองค์ความรู้สำหรับ การวิเคราะห์ เพราะบทคัดย่อ สรุปผล และอภิปรายผลเป็นส่วน
รวบรวมผลการวิจัยและข้อมูลน่าสนใจที่สังเคราะห์ได้จากผลการวิจัย โดยมุ่งวิเคราะห์แนวทางการศึกษาคำยืม
ภาษาต่างประเทศในภาษาไทยและผลการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยตามขอบเขตที่กำหนดไว้
แล้วนำเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) เพื่อสรุปผลการศึกษาค้นคว้า
ทั้งหมด

3. แนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

ผลการวิเคราะห์ภาพรวมของวิทยานิพนธ์ไทยที่ศึกษาเรื่องคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย
ระหว่าง พ.ศ. 2528-2556 พบว่า สามารถวิเคราะห์แนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย
ออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงทฤษฎี การศึกษาคำยืม
ภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงเปรียบเทียบ การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงพัฒนาการ
และการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงประยุกต์ ซึ่งประเด็นการศึกษาในวิทยานิพนธ์ไทย

บางเล่มจะมีหลายแนวทาง ฉะนั้น วิทยานิพนธ์ไทยเล่มหนึ่ง ๆ จึงแยกประเด็นการศึกษาได้มากกว่า 1 ประเด็น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงทฤษฎี เป็นการศึกษาวิธีการยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทยที่เน้นการวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์หรือทฤษฎีทางภาษา เพื่ออธิบายว่าคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยได้รับอิทธิพลทางสังคมและวัฒนธรรมการใช้อย่างไร สื่อความหมายแง่ใด มีลักษณะการออกเสียงอย่างไร และมีวิธีการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์รูปแบบใด ปราชญ์วิทยานิพนธ์ไทยทั้งสิ้น 66 เรื่อง จำแนกแนวทางการศึกษาออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

3.1.1 การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงทฤษฎีด้านสังคมและวัฒนธรรม ปราชญ์ 6 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของไทรงาม ประมวลศิลป์ชัย (2532) เรื่องวัฒนธรรมภาษาของคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 วิทยานิพนธ์ของ Supriyadi Hamam (2553) เรื่องการศึกษาความหมายคำยืมสันสกฤตในภาษาไทยและชวามาตรฐาน : การวิเคราะห์จากมุมมองสังคมและวัฒนธรรม วิทยานิพนธ์ของวิชุดา พรายยงค์ (2556) เรื่องคำยืมภาษาจีนในวรรณกรรมสมัยกรุงธนบุรี : การศึกษาเชิงสังคมและวัฒนธรรม วิทยานิพนธ์ของนลินลักษณ์ หอมหวาน (2556) เรื่องการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมบางประการ วิทยานิพนธ์ของอุษณีย์ ดวงพรหม (2544) เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในนิราศต่างแดนของพลเรือตรีจวบ หงสกุล และวิทยานิพนธ์ของบัญญัติ สาลี (2553) เรื่องคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย : กรณีศึกษามหาชาติคำหลวง

3.1.2 การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงทฤษฎีด้านความหมาย ปราชญ์ 18 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของวาสนี กุลรัตน์ (2535) เรื่องคำยืมในพจนานุกรมอีสาน วิทยานิพนธ์ของจันทนา บุญแทน (2536) เรื่องคำยืมจากภาษาอังกฤษ : ศึกษาเฉพาะลักษณะการยืมคำและการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำทับศัพท์ วิทยานิพนธ์ของณชล ตรีพรทิพย์ (2547) เรื่องความเข้าใจความหมายของคำยืมภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วในการใช้ภาษาไทย วิทยานิพนธ์ของ Supriyadi Hamam (2553) เรื่องการศึกษาความหมายคำยืมสันสกฤตในภาษาไทยและชวามาตรฐาน : การวิเคราะห์จากมุมมองสังคมและวัฒนธรรม วิทยานิพนธ์ของวันทนี ม่วงบุญ (2532) เรื่องคำยืมในจารึกสุโขทัย วิทยานิพนธ์ของเบญจภรณ์ อ่อนประเสริฐ (2533) เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในจดหมายเหตุไทยสมัยรัชกาลที่ 3-5 วิทยานิพนธ์ของสุภา วัชรสุขุม (2534) เรื่องคำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ วิทยานิพนธ์ของคณินิจ ปัทมปราณี (2542) เรื่องศึกษาคำยืมภาษาจีนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น ตำบลบ่อทราย อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา วิทยานิพนธ์ของพระมหาสุเทพ พรหมเลิศ (2542) เรื่องคำยืมในจารึกไทยอีสาน วิทยานิพนธ์ของอุษณีย์ ดวงพรหม (2544) เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในนิราศต่างแดนของพลเรือตรีจวบ หงสกุล วิทยานิพนธ์ของพิชญพงษ์ ญาณศิริ (2549) เรื่องวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง วิทยานิพนธ์ของชนิษฐา เอมห้อง (2550) เรื่องคำยืมที่ปรากฏในลิลิตพระลอ วิทยานิพนธ์ของศิขรินทร์ แสงเพชร (2551) เรื่องคำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง วิทยานิพนธ์ของภวดี เพ็ชรนริดี (2551) เรื่องวิเคราะห์คำยืมภาษาเยอรมันและภาษาอังกฤษในบันเทิงคดีของโรสลาเรน วิทยานิพนธ์ของบัญญัติ สาลี (2553) เรื่องคำยืม

ภาษาเขมรในภาษาไทย : กรณีศึกษามหาชาติคำหลวง วิทยานิพนธ์ของลักขณา พรหมพรรณนา (2553) เรื่อง คำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทย วิทยานิพนธ์ของมนัสชนก แสงจันทร์ (2554) เรื่องวิเคราะห์คำยืม ภาษาอังกฤษจากหนังสือพิมพ์ และวิทยานิพนธ์ของกว้างลี หวง (2555) เรื่องการศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืม ภาษาจีนในภาษาไทย

3.1.3 การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงทฤษฎีด้านเสียง ปรากฏ 11 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของอังสนา จามิกรณ์ (2532) เรื่องการแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำยืม ภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก : กรณีศึกษาของข้าราชการกองทัพเรือไทย วิทยานิพนธ์ ของพรพรรณ เสริมพงษ์พันธ์ (2544) เรื่องการวิเคราะห์รูปแบบทางสัทวิทยาของคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย และรูปแบบทางสัทวิทยาของคำกลุ่มเดียวกันในภาษาเขมรตามแนวทฤษฎีสัทวิทยาสัมพันธ์ วิทยานิพนธ์ ของอรประพิณ กิตติเวช (2543) เรื่องการวิเคราะห์การจัดรูปแบบทางสัทวิทยาของคำยืมสองพยางค์จาก ภาษาต่างประเทศที่ปรากฏในวรรณคดีไทยในช่วงพุทธศักราช 2325-2468 วิทยานิพนธ์ของวันทนี ม่วงบุญ (2532) เรื่องคำยืมในจารึกสุโขทัย วิทยานิพนธ์ของเบญจภรณ์ อ่อนประเสริฐ (2533) เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษ ในจดหมายเหตุไทยสมัยรัชกาลที่ 3-5 วิทยานิพนธ์ของสุภา วัชรสุขุม (2534) เรื่องคำยืมภาษามลายูท้องถิ่น ปัตตานีในภาษาไทยถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ วิทยานิพนธ์ของพระมหาสุเทพ พรหมเลิศ (2542) เรื่องคำยืม ในจารึกไทยอีสาน วิทยานิพนธ์ของอลิสรา คุ่มเคี่ยม (2546) เรื่องศึกษาคำยืมภาษามลายูที่ชาวไทยมุสลิมจังหวัด สตูลสามารถบออายุใช้ในชีวิตประจำวัน วิทยานิพนธ์ของชนิษฐา เอมห่อง (2550) เรื่องคำยืมที่ปรากฏใน ลิลิตพระลอ วิทยานิพนธ์ของศิรินทร์ แสงเพชร (2551) เรื่องคำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง และ วิทยานิพนธ์ของภาวดี เพียรนริดี (2551) เรื่องวิเคราะห์คำยืมภาษาเยอรมันและภาษาอังกฤษในบันเทิงคดีของ โรสลาเรน

3.1.4 การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงทฤษฎีด้านไวยากรณ์ ปรากฏ 21 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของอุทัยวรรณ นิยมมี (2534) เรื่องคำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตในมหาชาติคำหลวง กัณฑ์ทศพร วิทยานิพนธ์ของจันทนา บุญแทน (2536) เรื่องคำยืมจากภาษาอังกฤษ : ศึกษาเฉพาะลักษณะ การยืมคำและการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำทับศัพท์ วิทยานิพนธ์ของสุพัชรินทร์ วัฒนพันธ์ (2537) เรื่องลักษณะคำยืมภาษาชวา มลายู ในบทละครเรื่องดาหลังและอิเหนา วิทยานิพนธ์ของอมรัตน์ อมราพิทักษ์ (2539) เรื่องคำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตในวรรณกรรมเรื่องมหาภารตยุทธของสุภร ผลชีวิน วิทยานิพนธ์ ของเปรมินทร์ คาระวี (2539) เรื่องคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ วิทยานิพนธ์ของจิรภัทร แก้วกู่ (2545) เรื่องลักษณะไวยากรณ์ของคำยืมจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตที่ปรากฏในพระปฐมสมโพธิกถา วิทยานิพนธ์ของสรภรณ์ สุวรรณแสง (2555) เรื่องลักษณะเฉพาะการเขียนและการใช้คำยืมภาษาอังกฤษใน นิตยสารบันเทิงไทย วิทยานิพนธ์ของสุภา วัชรสุขุม (2534) เรื่องคำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในภาษาไทย ถิ่น 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ วิทยานิพนธ์ของคณินิจ ปัทมปราณี (2542) เรื่องศึกษาคำยืมภาษาจีนที่ใช้ใน ภาษาไทยถิ่น ตำบลบ่อทราย อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา วิทยานิพนธ์ของพระมหาสุเทพ พรหมเลิศ (2542) เรื่องคำยืมในจารึกไทยอีสาน วิทยานิพนธ์ของอุษณีย์ ดวงพรหม (2544) เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในนิราศ

ต่างแดนของพลเรือตรีจวบ หงสกุล วิทยานิพนธ์ของ อลิสซา คุ่มเคี่ยม (2546) เรื่องศึกษาคำยืมภาษามลายูที่ชาวไทยมุสลิมจังหวัดสตูลสามารถอายุใช้ในชีวิตรประจำวัน วิทยานิพนธ์ของเกรียงไกร กองเส็ง เพียรทอง อังผาดผล สิงห์คำ สอนแปง สมจิตร ทองตระกูล และอารีย์ คำนิงครวญ (2547) เรื่องคำยืมที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง วิทยานิพนธ์ของพิชญพงษ์ ญาณศิริ (2549) เรื่องวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง วิทยานิพนธ์ของชนิษฐา เอมห่อง (2550) เรื่องคำยืมที่ปรากฏในลิลิตพระลอ วิทยานิพนธ์ของศิขรินทร์ แสงเพชร (2551) เรื่องคำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง วิทยานิพนธ์ของภาวดี เพียรนริดี (2551) เรื่องวิเคราะห์คำยืมภาษาเยอรมันและภาษาอังกฤษในบันเทิงคดีของโรสลาเรน วิทยานิพนธ์ของบัญญัติ สาลี (2553) เรื่องคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย : กรณีศึกษามหาชาติคำหลวง วิทยานิพนธ์ของลักขณา พรหมพรรณนา (2553) เรื่องคำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทย วิทยานิพนธ์ของมนัสชนก แสงจันทร์ (2554) เรื่องวิเคราะห์คำยืมภาษาอังกฤษจากหนังสือพิมพ์ และวิทยานิพนธ์ของกวางลี หวง (2555) เรื่องการศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

3.2 การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงเปรียบเทียบ เป็นการศึกษาวิธีการยืมคำภาษาต่างประเทศด้วยการนำคำยืมภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทยมาศึกษาเปรียบเทียบระหว่างระบบการยืมคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทยกับภาษาไทยหรือภาษาไทยกับภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์หรือทฤษฎีทางภาษา โดยเน้นการเปรียบเทียบรูปแบบของโครงสร้างคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยว่ามีลักษณะใดบ้างและเป็นการเปรียบเทียบวิธีการใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยว่ามีทิศทางการนำไปใช้อย่างไร ปรากฏวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 4 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของพงษ์ไทย บัววัด (2536) เรื่องการเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาอีสาน วิทยานิพนธ์ของศุภวรรณ มองเพชร (2542) เรื่องการเปรียบเทียบคำยืมที่ปรากฏในอักขรภิธานศัพท์ของหมอบรัดเลย์ พ.ศ. 2416 กับคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 วิทยานิพนธ์ของวิสูตร อุ่ใจ (2542) เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบคำยืมภาษาบาลีในภาษาไทยและภาษาลาว และวิทยานิพนธ์ของนิศารัตน์ อับดุลเลาะห์ (2553) เรื่องเปรียบเทียบความหมายคำภาษาอาหรับกับความหมายคำยืมภาษาอาหรับในภาษาไทย : กรณีศึกษาการใช้คำยืมภาษาอาหรับของคนไทย-มุสลิมในปัจจุบัน

3.3 การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงพัฒนาการ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของการยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทยกรณีต่าง ๆ ทั้งการศึกษาพัฒนาการด้านจำนวนคำศัพท์ ด้านการจำแนกหมวดคำศัพท์ ด้านวิธีการสร้างคำศัพท์ ด้านการนิยามความหมายของคำศัพท์ ด้านรูปแบบของโครงสร้างทางไวยากรณ์ และด้านวิธีการใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย โดยอิงกับหลักเกณฑ์หรือทฤษฎีทางภาษาที่ใช้ศึกษาพัฒนาการของคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ปรากฏวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 5 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของสรารุช จันสีหา (2542) เรื่องศึกษาการเปลี่ยนแปลงคำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตที่ปรากฏในพระปฐมสมโพธิกถา วิทยานิพนธ์ของรุ่งรัตน์ ทองสกุล (2544) เรื่องวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต วิทยานิพนธ์ของสกาวรัตน์ คงนคร (2554) เรื่องลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษใน

ภาษาไทย วิทยานิพนธ์ของสิริภัทร พรหมราช (2551) เรื่องพัฒนาการของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏ
ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 และวิทยานิพนธ์ของ
ศุภกร เลิศอมรมีสุข (2556) เรื่องพัฒนาการของคำยืมภาษาจีนที่ปรากฏในพจนานุกรมไทย

3.4 การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงประยุกต์ เป็นการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับ
คำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย เพื่อนำมาสร้างนวัตกรรมการสอนประกอบบทเรียนเรื่อง
คำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ปรากฏวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 1 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของ
กันต์กนิษฐ์ น้อยสีรุ่ง (2550) เรื่องการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยเรื่องคำยืมในภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

4. ผลการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์จากประเด็นการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยทั้งหมด
สามารถจัดกลุ่มผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็นใหญ่ ๆ ได้แก่ ผลการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการยืม
คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย และผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดหมวดหมู่ทางความหมายของคำยืม
ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ผลการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการยืมคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย เป็นการนำเสนอผล
การศึกษาด้านการสรุปลักษณะวิธีการยืมคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ซึ่งเป็นการสังเคราะห์แนวคิดที่
เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาต่างประเทศมาศึกษาร่วมกับข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์อย่างละเอียด ปรากฏวิทยานิพนธ์
ทั้งสิ้น 42 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของไทรงาม ประมวลศิลป์ชัย (2532) เรื่องวัฒนธรรมภาษาของคำยืมที่
ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 วิทยานิพนธ์ของวันทนี ม่วงบุญ (2532) เรื่องคำยืม
ในจารึกสุโขทัย วิทยานิพนธ์ของอังสนา จามิกรณ์ (2532) เรื่องการแปรใน การออกเสียงพยัญชนะท้ายของ
คำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก : กรณีศึกษาของข้าราชการกองทัพเรือไทย
วิทยานิพนธ์ของเบญจภรณ์ อ่อนประเสริฐ (2533) เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในจดหมายเหตุไทยสมัยรัชกาลที่
3-5 วิทยานิพนธ์ของอุทัยวรรณ นิยมมี (2534) เรื่องคำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตในมหาชาติคำหลวง
กัณฑ์ทศพร วิทยานิพนธ์ของสุภา วัชรสุขุม (2534) เรื่องคำยืมภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในภาษาไทยถิ่น
3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ วิทยานิพนธ์ของวาสนี กุศลรัตน์ (2535) เรื่องคำยืมในพจนานุกรมอีสาน วิทยานิพนธ์
ของจันทนา บุญแทน (2536) เรื่องคำยืมจากภาษาอังกฤษ : ศึกษาเฉพาะลักษณะการยืมคำและ
การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำทับศัพท์ วิทยานิพนธ์ของสุพัชรีรินทร์ วัฒนพันธ์ (2537) เรื่องลักษณะ
คำยืมภาษาชวา มลายู ในบทละครเรื่องดาหลังและอิเหนา วิทยานิพนธ์ของอมรรัตน์ อมราพิทักษ์ (2539)
เรื่องคำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตในวรรณกรรมเรื่องมหาภารตยุทธของสุภร ผลชีวิน วิทยานิพนธ์ของ
เปรมินทร์ คาระวี (2539) เรื่องคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ วิทยานิพนธ์ของคะนิงนิจ ปัทมปราณี
(2542) เรื่องศึกษาคำยืมภาษาจีนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น ตำบลบ่อทราย อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา
วิทยานิพนธ์ของพระมหาสุเทพ พรหมเลิศ (2542) เรื่องคำยืมในจารึกไทยอีสาน วิทยานิพนธ์ของ

ศุภวรรณ มงเพชร (2542) เรื่องการเปรียบเทียบคำยืมที่ปรากฏในอักขรวิธานศัพท์ของหมอบรัดเลย์ พ.ศ. 2416 กับคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 วิทยานิพนธ์ของวิสูตร อุ่ใจ (2542) เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบคำยืมภาษาบาลีในภาษาไทยและภาษาลาว วิทยานิพนธ์ของสรารัฐ จันสีหา (2542) เรื่องศึกษากการเปลี่ยนแปลงคำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตที่ปรากฏในพระปฐมสมโพธิกถา วิทยานิพนธ์ของอรประพิน กิตติเวช (2543) เรื่องการวิเคราะห์การจัดรูปแบบทางสัทวิทยาของคำยืมสองพยางค์จากภาษาต่างประเทศที่ปรากฏในวรรณคดีไทยในช่วงพุทธศักราช 2325-2468 วิทยานิพนธ์ของอุษณีย์ ดวงพรหม (2544) เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในนิราศต่างแดนของพลเรือตรีจวบ หงสกุล วิทยานิพนธ์ของพรพรรณ เสริมพงษ์พันธ์ (2544) เรื่องการวิเคราะห์รูปแบบทางสัทวิทยาของคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทยและรูปแบบทางสัทวิทยาของคำกลุ่มเดียวกันในภาษาเขมรตามแนวทฤษฎีสัทวิทยา สัทสัมพันธ์ วิทยานิพนธ์ของรุ่งรัตน์ ทองสกุล (2544) เรื่องวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต วิทยานิพนธ์ของจิรภัทร แก้วกู่ (2545) เรื่องลักษณะไวยากรณ์ของคำยืมจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตที่ปรากฏในพระปฐมสมโพธิกถา วิทยานิพนธ์ของอลิสรา คุ่มเคี่ยม (2546) เรื่องศึกษาคำยืมภาษามลายูที่ชาวไทยมุสลิมจังหวัดสตูลสามระดับอายุใช้ในชีวิตรประจำวัน วิทยานิพนธ์ของณชล ตรีพรทิพย์ (2547) เรื่องความเข้าใจความหมายของคำยืมภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วในการใช้ภาษาไทย วิทยานิพนธ์ของเกรียงไกร กองเส็ง เพียรทอง อังผาดผล สิงห์คำ สอนแปง สมจิตร ทองตระกูล และอารีย์ คำนิงครวญ (2547) เรื่องคำยืมที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง วิทยานิพนธ์ของ พิษณุพงษ์ ญาณศิริ (2549) เรื่องวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในเพลงลูกทุ่ง วิทยานิพนธ์ของชนิษฐา เอมห้อง (2550) เรื่องคำยืมที่ปรากฏในลิลิตพระลอ วิทยานิพนธ์ของกันต์กนิษฐ ญัยสีรุ่ง (2550) เรื่องการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยเรื่องคำยืมในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิทยานิพนธ์ของศิขรินทร์ แสงเพชร (2551) เรื่องคำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง วิทยานิพนธ์ของภาวดี เพียรนิริติ (2551) เรื่องวิเคราะห์คำยืมภาษาเยอรมันและภาษาอังกฤษในบันเทิงคดีของโรสลาเรน วิทยานิพนธ์ของสิริภัทร พรหมราช (2551) เรื่องพัฒนาการของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 วิทยานิพนธ์ของอนันท์ สัมอำ (2553) เรื่องวิเคราะห์คำยืมภาษาอังกฤษจากหนังสือพิมพ์ วิทยานิพนธ์ของบัญญัติ สาลี (2553) เรื่องคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย : กรณีศึกษามหาชาติ คำหลวง วิทยานิพนธ์ของลักขณา พรหมพรธนา (2553) เรื่องคำยืมภาษาตะวันตกในนวนิยายไทย วิทยานิพนธ์ของ Supriyadi Hamam (2553) เรื่องการศึกษาความหมายคำยืมสันสกฤตในภาษาไทยและชวามาตรฐาน : การวิเคราะห์จากมุมมองสังคมและวัฒนธรรม วิทยานิพนธ์ของนิศารัตน์ อับดุลเลาะห์ (2553) เรื่องเปรียบเทียบความหมายคำภาษาอาหรับกับความหมายคำยืมภาษาอาหรับในภาษาไทย : กรณีศึกษาการใช้คำยืมภาษาอาหรับของคนไทย-มุสลิมในปัจจุบัน วิทยานิพนธ์ของมนัสชนก แสงจันทร์ (2554) เรื่องวิเคราะห์คำยืมภาษาอังกฤษจากหนังสือพิมพ์ วิทยานิพนธ์ของสกวรัตน์ คงนคร (2554) เรื่องลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย วิทยานิพนธ์ของกว้างลี หวง (2555) เรื่องการศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย วิทยานิพนธ์ของสรารัตน์ สุวรรณแสง (2555) เรื่องลักษณะเฉพาะ

การเขียนและการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในนิตยสารบันเทิงไทย วิทยานิพนธ์ของวิชุดา พรายรงค์ (2556) เรื่องคำยืมภาษาจีนในวรรณกรรมสมัยกรุงธนบุรี : การศึกษาเชิงสังคมและวัฒนธรรม วิทยานิพนธ์ของ นลินลักษณ์ หอมหวล (2556) เรื่องการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปร ทางสังคมบางประการ และวิทยานิพนธ์ของศุภกร เลิศอมรมีสุข (2556) เรื่องพัฒนาการของคำยืมภาษาจีน ที่ปรากฏในพจนานุกรมไทย จำแนกผลการศึกษาออกเป็น 5 ประเด็น ได้แก่ วิธีการทับศัพท์ วิธีการแปลศัพท์ วิธีการบัญญัติศัพท์ วิธีการสร้างคำโดยการประกอบโครงสร้างของคำเข้าด้วยกัน และวิธีการเปลี่ยนแปลง ความหมาย โดยผลการศึกษาในวิทยานิพนธ์ไทยแต่ละเล่มจะพบผลการศึกษาหลายประเด็น สามารถสรุป ภาพรวมของผลการศึกษาที่ปรากฏได้ดังต่อไปนี้

4.1.1 วิธีการทับศัพท์ คือ การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยตัวอักษรและอักษรวิธี ตามระเบียบภาษาไทย โดยการถอดเสียงตัวอักษรแบบตัวต่อตัวให้ออกเสียงตรงกัน เนื่องจากคำศัพท์ ไม่เพียงพอและการบัญญัติศัพท์ใหม่ให้เหมาะสมไม่ทันต่อความต้องการในการใช้ภาษาไทย จึงต้องอาศัยวิธีการทับศัพท์ไปก่อนจนกว่าจะมีการบัญญัติศัพท์ใหม่ขึ้นใช้แทน ดังตัวอย่างวิธีการทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น ฟุต (foot) เครดิต (credit) วิว (view) ยีน (jean) เป็นต้น และตัวอย่างวิธีการทับศัพท์ภาษาฝรั่งเศส เช่น กงสุล (consul) กรังปรีซ์ (grand prix) กาเฟอีน (caféine) กาสีโน (casino) เป็นต้น ดังตัวอย่างวิทยานิพนธ์ของ เบญจภรณ์ อ่อนประเสริฐ (2533) เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในจดหมายเหตุไทยสมัยรัชกาลที่ 3-5 และ วิทยานิพนธ์ของศุภวรรณ มองเพชร (2542) เรื่องการเปรียบเทียบคำยืมที่ปรากฏในอักษราภิชานศัพท์ของ หมอบรัดเลย์ พ.ศ. 2416 กับคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525

4.1.2 วิธีการแปลศัพท์ คือ การแปลคำภาษาต่างประเทศเป็นคำในภาษาไทยให้มีความหมายตรงกับคำในภาษาต่างประเทศที่ยืมมาใช้ ทั้งนี้มักใช้วิธีการแปลชนิดคำต่อคำเกิดเป็นคำประสม ในภาษาไทย ดังตัวอย่างวิธีการแปลศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น short story (เรื่องสั้น) sound wave (คลื่นเสียง) honey moon (น้ำผึ้งพระจันทร์) week end (สุดสัปดาห์) เป็นต้น และตัวอย่างวิธีการแปลศัพท์ภาษาฝรั่งเศส เช่น collage (ภาพปะติด) empreinte (ภาพรอยพิมพ์) bas-relief (รูปนูนต่ำ) civet de labrin (กระต่ายต้ม ในหม้อดิน) เป็นต้น ดังตัวอย่างวิทยานิพนธ์ของสกวรัตน์ คงนคร (2554) เรื่องลักษณะและการเปลี่ยนแปลง ของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย และวิทยานิพนธ์ของสุวรรณแสง สุวรรณแสง (2555) เรื่องลักษณะเฉพาะ การเขียนและการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในนิตยสารบันเทิงไทย

4.1.3 วิธีการบัญญัติศัพท์ คือ การยืมคำภาษาต่างประเทศที่รับเอาเฉพาะความคิดเกี่ยวกับ เรื่องนั้นมาสร้างคำขึ้นใหม่ ซึ่งมีการออกเสียงแตกต่างจากคำในภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะคำศัพท์ ทางวิชาการมักใช้วิธีการนี้เป็นจำนวนมาก ดังตัวอย่างวิธีการบัญญัติศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น analyse (วิเคราะห์) energy (พลังงาน) policy (นโยบาย) freedom (เสรีภาพ) เป็นต้น และตัวอย่างวิธีการบัญญัติศัพท์ ภาษาฝรั่งเศส เช่น cirage (เอกรงค์เหล็ก) bourgeois (เจ้าสมบัติ) art nouveau (นวนศิลป์) etat du droit (นิติรัฐ) เป็นต้น ดังตัวอย่างวิทยานิพนธ์ของศุภกร เลิศอมรมีสุข (2556) เรื่องพัฒนาการของคำยืมภาษาจีน

ที่ปรากฏในพจนานุกรมไทย และวิทยานิพนธ์ของภวดี เพียรนิรติ (2551) เรื่องวิเคราะห์คำยืมภาษาเยอรมัน และภาษาอังกฤษในบันเทิงคดีของโรสลาเรน

4.1.4 วิธีการสร้างคำโดยการประกอบโครงสร้างของคำเข้าด้วยกัน คือ การยืมคำภาษาต่างประเทศที่มีลักษณะการสร้างคำศัพท์ใหม่ตามหลักภาษาไทย ซึ่งมีวิธีการประกอบคำภาษาต่างประเทศด้วยการใช้หลักเกณฑ์แตกต่างกันในแต่ละภาษา ดังตัวอย่างวิธีการนำคำภาษาไทยประสมกับคำภาษาจีน เช่น ปุยคอก ขนมโก๋ ไข่ตุ๋น กวยเตี๋ยวน้ำ เป็นต้น ตัวอย่างวิธีการนำคำภาษาเขมรประสมกับคำภาษาไทย เช่น เชื้อเพลิง (ภาษาไทย + ภาษาเขมร) ม้าทรง (ภาษาไทย + ภาษาเขมร) พนมรุ่ง (ภาษาเขมร + ภาษาไทย) เขียวจี้ (ภาษาไทย + ภาษาเขมร) เป็นต้น และตัวอย่างวิธีการสร้างคำด้วยการลงอุปสรรคในภาษาบาลีและสันสกฤต เช่น อนุ + กูล (อนุกูล) อว + สาน (อวสาน) อา + วสุ + ณ (อาวาส) สุ + คม + ตี (สุคติ) เป็นต้น ดังตัวอย่างวิทยานิพนธ์ของศิรินทร์ แสงเพชร (2551) เรื่องคำยืมภาษามอญในกฎหมายตราสามดวง และวิทยานิพนธ์ของจิรภัทร แก้วกู่ (2545) เรื่องลักษณะไวยากรณ์ของคำยืมจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตที่ปรากฏในพระปฐมสมโพธิกถา

4.1.5 วิธีการเปลี่ยนแปลงความหมาย คือ การยืมคำภาษาต่างประเทศด้วยการเปลี่ยนแปลงความหมายใหม่ ซึ่งเป็นการกลายความหมายจากที่ใช้ในภาษาเดิม จำแนกออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ วิธีการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบแคบเข้า วิธีการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบกว้างออก และวิธีการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบย้ายที่ เช่นตัวอย่างวิทยานิพนธ์ของจันทนา บุญแทน (2536) เรื่องคำยืมจากภาษาอังกฤษ : ศึกษาเฉพาะลักษณะการยืมคำและการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำทับศัพท์ และวิทยานิพนธ์ของนิศารัตน์ อับดุลเลาะห์ (2553) เรื่องเปรียบเทียบความหมายคำ ภาษาอาหรับกับความหมายคำยืมภาษาอาหรับในภาษาไทย : กรณีศึกษาการใช้คำยืมภาษาอาหรับของคนไทย-มุสลิมในปัจจุบัน ดังนี้

1) วิธีการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบแคบเข้า คือ การใช้คำภาษาต่างประเทศที่เป็นคำเดิมให้มีความหมายในลักษณะกลาง ๆ ทัว ๆ ไป หรือมีความหมายหลายความหมาย ซึ่งภาษาไทยนำมาใช้เฉพาะความหมายใดความหมายหนึ่งเท่านั้น ดังตัวอย่างวิธีการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบแคบเข้าในภาษาอังกฤษ เช่น

- ไกล (goal) = ประตูฟุตบอล จุดหมาย (ความหมายเดิม) → ประตูฟุตบอล (ความหมายในภาษาไทย)
- บอย (boy) = เด็กผู้ชาย คนรับใช้ผู้ชาย (ความหมายเดิม) → เด็กที่บริการอาหารตามภัตตาคาร หรือร้านอาหาร (ความหมายในภาษาไทย)

2) วิธีการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบกว้างออก คือ การใช้คำภาษาต่างประเทศที่คำเดิมมีความหมายอย่างหนึ่ง เมื่อยืมเข้ามาในภาษาไทยก็ยังคงความหมายเดิมไว้อยู่ แต่เพิ่มความหมายใหม่เข้าไปหรืออาจหมายถึงสิ่งอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ดังตัวอย่างวิธีการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบกว้างออกในภาษาเขมร เช่น

“ปรับ” “บอก” (ความหมายเดิม) → ปรับทุกข์ บอก เสียเงินค่าทำความผิด (ความหมายในภาษาไทย)

“เจริญ” “มาก” (ความหมายเดิม) → ก้าวหน้า รุ่งเรือง มาก (ความหมายในภาษาไทย)

4.1.5.3 วิธีการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบย้ายที่ คือ การใช้คำภาษาต่างประเทศที่เป็นคำเดิมและมีความหมายอย่างหนึ่ง เมื่อยืมเข้ามาในภาษาไทยได้กลายความหมายเป็นคำใหม่ แต่บางคำก็ยังรักษาเค้าความหมายเดิมไว้บ้างเล็กน้อย ดังตัวอย่าง วิธีการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบย้ายที่ในภาษาจีน เช่น

“ก๊ก” = ประเทศ แคว้น (ความหมายเดิม) → หมู่ เหล่า คณะ พวก (ความหมายในภาษาไทย)

“แซยิด” = วันเกิด (ความหมายเดิม) → การทำบุญวันเกิดครบรอบอายุ 5 รอบ หรืออายุครบ 60 ปี (ความหมายในภาษาไทย)

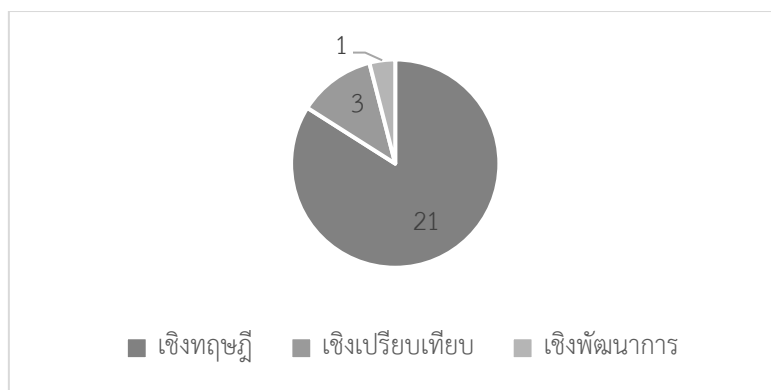
4.2 ผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดหมวดหมู่ทางความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย เป็นการนำเสนอผลการศึกษาด้านการจำแนกหมวดคำศัพท์ ทำให้มองเห็นวงศ์ศัพท์ของคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยแต่ละสมัยว่ามีลักษณะการจัดหมวดหมู่วงศ์ศัพท์ประเภทใดบ้าง ปราบกฎวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 6 เรื่อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของพงษ์ไทย บัณฑิต (2536) เรื่องการเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาอีสาน วิทยานิพนธ์ของศุภวรรณ มองเพชร (2542) เรื่องการเปรียบเทียบคำยืมที่ปรากฏในอักขรธานศัพท์ของหมอบรัดเลย์ พ.ศ. 2416 กับคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 วิทยานิพนธ์ของอุษณีย์ ดวงพรหม (2544) เรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในนิราศต่างแดนของพลเรือตรีจวบ หงสกุล วิทยานิพนธ์ของมนัสชนก แสงจันทร์ (2554) เรื่องวิเคราะห์คำยืมภาษาอังกฤษจากหนังสือพิมพ์ วิทยานิพนธ์ของสกวรัตน์ คณนคร (2554) เรื่องลักษณะและการเปลี่ยนแปลงของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย และวิทยานิพนธ์ของสรภรณ์ สุวรรณแสง (2555) เรื่องลักษณะเฉพาะการเขียนและการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในนิตยสารบันเทิงไทย ซึ่งการศึกษาส่วนใหญ่นิยมใช้วิธีการจัดหมวดหมู่ทางความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมการใช้ภาษาเป็นหลัก จำแนกผลการศึกษาออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ หมวดคำเกี่ยวกับธรรมชาติ หมวดคำเกี่ยวกับมนุษย์และพฤติกรรมของมนุษย์ หมวดคำเกี่ยวกับสติปัญญา อารมณ์ ความรู้สึก และคุณค่า และหมวดคำเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคคล ดังตัวอย่างวิธีการจัดหมวดหมู่ทางความหมายของคำยืมภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย หมวดคำเกี่ยวกับธรรมชาติ เช่น เทมส์ (thames) แซน (seine) ซาวา (sava) ดานูบ (danube) เป็นต้น หมวดคำเกี่ยวกับมนุษย์และพฤติกรรมของมนุษย์ เช่น เซ็ต (set) เชฟ (shape) วิก (wig) ฟิต (fit) เป็นต้น หมวดคำเกี่ยวกับสติปัญญา อารมณ์ ความรู้สึก และคุณค่า เช่น เก้ (gay) บ่าย บาย (bye bye) ฮัลโล (hello) วีไอพี (vip) เป็นต้น และหมวดคำเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคคล เช่น กรีก (greek) คริสติน (cristine) ซาร่า (sara) กามาฮา (kemehameha) เป็นต้น

5. สรุปผลการศึกษา

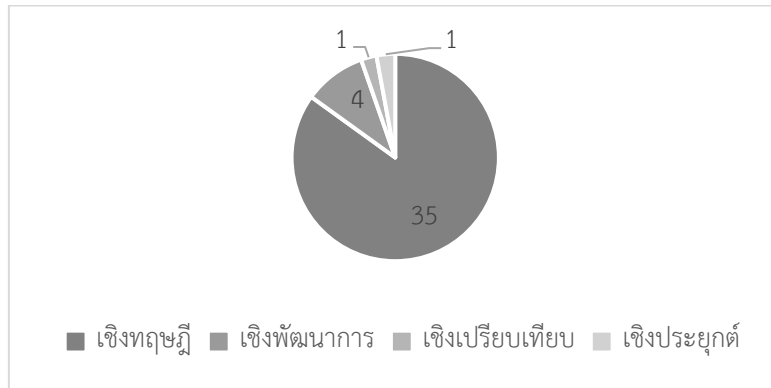
ภาพรวมของวิทยานิพนธ์ไทยที่ศึกษาเรื่องคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยระหว่าง พ.ศ. 2528-2556 ช่วยให้เห็นการนำประเด็นการยืมคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทยมาศึกษาอย่างชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย สามารถจัดกลุ่มประเด็นการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงทฤษฎี การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงเปรียบเทียบ การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงพัฒนาการ และการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงประยุกต์ โดยเชื่อมโยงไปสู่การจัดกลุ่มผลจากแนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยที่จำแนกออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ผลการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการยืมคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทยปรากฏ 5 ประเด็น ประกอบด้วย วิธีการทับศัพท์ วิธีการแปลศัพท์ วิธีการบัญญัติศัพท์ วิธีการสร้างคำโดยการประกอบโครงสร้างของคำเข้าด้วยกัน และวิธีการเปลี่ยนแปลงความหมาย รวมทั้งผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดหมวดหมู่ทางความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยปรากฏ 4 ประเภท ประกอบด้วย หมวดคำเกี่ยวกับธรรมชาติ หมวดคำเกี่ยวกับมนุษย์และพฤติกรรมของมนุษย์ หมวดคำเกี่ยวกับสติปัญญา อารมณ์ ความรู้สึก และคุณค่า และหมวดคำเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคคล

ผู้ศึกษาพบว่า ภาพรวมการศึกษาวินิจฉัยวิทยานิพนธ์ไทยที่วิเคราะห์เรื่องคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยระหว่าง พ.ศ. 2528-2556 นั้น ในช่วง 15 ปีแรก คือ พ.ศ. 2528-2542 ส่วนใหญ่เน้นแนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศเชิงทฤษฎี การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศเชิงเปรียบเทียบ และการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศเชิงพัฒนาการ สำหรับในช่วง 15 ปีหลัง คือ พ.ศ. 2543-2556 มีแนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยที่แตกต่างออกไป 4 ประเด็นหลัก ได้แก่ การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศเชิงทฤษฎี การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศเชิงพัฒนาการ การศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศเชิงเปรียบเทียบ และการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศเชิงประยุกต์ สามารถสรุปอัตราความถี่แนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 ความถี่แนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยในช่วง 15 ปีแรก
ตั้งแต่ พ.ศ. 2528-2542

แผนภูมิที่ 2 ความถี่แนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยในช่วง 15 ปีหลัง
ตั้งแต่ พ.ศ. 2543-2556

ในรอบ 30 ปีที่ผ่านมาปรากฏการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยที่มุ่งวิเคราะห์เชิงทฤษฎีเป็นส่วนใหญ่ โดยอาศัยแนวคิดทางภาษาเกี่ยวกับหลักการยืมคำใช้พิจารณาวิธีการยืมคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ซึ่งแนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเชิงทฤษฎียังขยายขอบเขตของกลุ่มการศึกษาที่เน้นการวิเคราะห์แบบองค์รวม เพื่อให้เห็นวิวัฒนาการของการใช้คำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยทั้งการศึกษาเชิงเปรียบเทียบและการศึกษาเชิงพัฒนาการของระบบการสร้างคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย แต่ไม่ว่าประเด็นการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศจะมีเป้าหมายอย่างไร ก็มีเจตนาเพื่อสร้างสรรค์องค์ความรู้อันเป็นประโยชน์แก่แวดวงวิชาการให้ก้าวหน้ามากขึ้น

การจัดกลุ่มผลจากแนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยยังพบว่า วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับคำยืมภาษาเยอรมัน คำยืมภาษาจีน คำยืมภาษาบาลีและสันสกฤต คำยืมภาษาเขมร คำยืมภาษามลายู คำยืมภาษาชวา และคำยืมภาษาอาหรับมักมีวิธีการเฉพาะเพื่อยืมคำมาใช้ในภาษาไทย เพราะการยืมคำภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาบาลีและสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษามลายู ภาษาชวา และภาษาอาหรับมาใช้ในภาษาไทยต้องมีวิธีการเปลี่ยนแปลงเสียงหรือรูปคำแตกต่างจากการใช้คำทับศัพท์ทั่วไป ทำให้เกิดความสะดกต่อการออกเสียงและช่วยให้การออกเสียงของคนไทยคงความเป็นธรรมชาติตามแบบฉบับการออกเสียงในภาษาไทย ด้านการจัดหมวดหมู่ทางความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยแสดงให้เห็นถึงการใช่วงศัพท์ของคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ซึ่งเน้นการสื่อความหมายเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างหลากหลายทั้งหมวดคำเกี่ยวกับธรรมชาติ หมวดคำเกี่ยวกับมนุษย์ และพฤติกรรมมนุษย์ หมวดคำเกี่ยวกับสติปัญญา อารมณ์ ความรู้สึก และคุณค่า และ หมวดคำเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคคล การศึกษาการจัดหมวดหมู่ทางความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยนี้ช่วยให้ทราบว่าลักษณะการสื่อความหมายมีประเภทใดบ้าง เพื่อให้เห็นทิศทางการวิเคราะห์ความหมายของการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยอย่างชัดเจน อาจกล่าวได้ว่าการจัดกลุ่มผลการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยย่อมเป็นความรู้เบื้องต้นให้ผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยสามารถนำไปประกอบการคิดค้นประเด็นวิจัยใหม่ ๆ เพื่อต่อยอดแนวทางการศึกษาคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยให้แตกแขนงยิ่งขึ้น

การยืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทยเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ยิ่งในศตวรรษที่ 21 นี้ นับเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ นวัตกรรม และเทคโนโลยีสมัยใหม่ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประชาคมโลกเปิดกว้างกว่าเดิมหลายเท่า ซึ่งภาษาเป็นเครื่องมือหลักในการถ่ายทอดองค์ความรู้ต่าง ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ การรับคำยืมภาษาต่างประเทศมาประยุกต์ใช้ในภาษาไทยจึงเกิดขึ้นตามกระแสสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้น การศึกษาเรื่องคำยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยถือเป็นเรื่องที่ควรศึกษาให้รอบด้าน เพราะเป็นประเด็นที่ทันสมัยและทันสมัยอยู่เสมอตราบใดที่มนุษย์ยังใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

เอกสารอ้างอิง

- ปรีชา ทิฉินพงศ์. (2523). *ลักษณะภาษาไทย (ไทย 104)*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิจิตรา แสงพลสิทธิ์. (2524). *ความรู้เรื่องภาษาต่างประเทศในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ไทรงาม ประมวลศิลป์ชัย. (2535). *วัฒนธรรมภาษาของคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. ปริญญาานิพนธ์ การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย), มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.